

2.påskedag 2019, Agger

(227-216-238/236-232-234)

»Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed». Sådan siger Peter i dagens lektie som vi hørte læst fra alteret. Det er da klar tale - intet menneske, endsige noget folk, kan hævde at være Guds udvalgte.

Kort efter anden verdenskrig var slut, holdt en tysk professor et foredrag på Københavns Universitet. Adspurgt om hvordan han så på den herrementalitet der havde præget det tyske folk under det 3. rige, svarede han: Vi manglede en H.C. Andersen, der lærte sit folk at sige om folkeforføreren: se han har ikke noget tøj på.

Han erindrede så om Den Grimme Ællings besøg hos, Konen, Katten og Hønen, der hver i sær så sig selv, som et guds vidunder - uden at ænse, at det var deres Herre og skaber, de kunne tak for deres evner.

Sådan sagde de altid "vi og verden" om dem selv - for de troede, at de var mindst halvparten af den verden og endda den bedste halvpart.

Og sådan spurgte de ællingen, om den kunne spinde - om den kunne skyde ryg og om den kunne lægge æg. Men ingen af de ting kunne den - så den måtte trække sig fra dette fine selskab.

Professoren fortsatte: For se et sådant folk bliver forkrøblet i selvforherligelse. Et sådant folk falder sammen - for Guds stormvejer vil feje hen over et sådant folk og det blæser væk som agner for vinden. Og sådan bliver luften rensset til tider og et selvforherligende folk falder sammen.

Men Peter - her hvor alt er fuldbragt, var nu kommet til den erkendelse - at der ikke er personsanseelse hos Gud. Og her begynder påskens beretning om Peter - en beretning om mennesket og den sande kirke.

For det var jo den Peter, der havde forsikret Jesus om - at han ville forsvare ham til sidste blodsdråbe.

Den Peter, der ville hindre, at Jesus skulle lide døden på korset - men da måtte høre sin Herre bede ham om at vige bag ham, idet Herren kaldet ham for Satan - for du vil bringe mig til fald.

Men anvisningen om at gå bag sin Herre rakte ikke længere end til da timen var oprunden - for da svor han på, at han aldrig havde kendt ham - trods det at folk genkendte ham som en, der havde været sammen med Jesus.

Men de afgørende ord i nadverens ritual er da også indstiftelsens ord: "I den nat da han blev forrådt..." Og her i denne sammenhæng passer forrådt udmærket.

Dette skønt Paulus intet kender til - at Judas skulle have forrådt Jesus, endsige kender til, at der nu kun var 11 disciple tilbage efter korsfæstelsen - for han nævner, at de var 12. Men det skal vi ikke træde rundt i nu.

Men som vi hører i dag, så er de to disciple på vej fra Jerusalem til Emmaus - og de er lidt modfaldne over de sidste dags hændelser inde i Jerusalem. Den fremmede de slår følgeskab med - vil derfor gerne have lidt at vide om, hvad der dog er hændt.

De fortæller, at rådsherrerne og ypperstepræsterne - har udleveret Jesus til dødsstraf og ladet ham korsfæste. Men de nævner intet om, at Judas skulle have forrådt ham - ja de siger derimod, at han blev udleveret af den jødiske øvrighed til romerne. De nævner heller ikke noget om, at Peter skulle have fornægtede ham.

Men samlet set så giver skildringen af Jesu disciple i alle fire evangelier et billede af en flok bange mænd - og dette gælder også i forbindelse med påskehændelsen. Og derved tegner evangelierne et entydigt billede af den sande kirkes ophav - nemlig svigt, uforstand og ligegyldighed: forrædere, fornægtere og disciple, der sover fra det hele.

Således bliver indstiftelsesordene: I den nat da han blev forrådt, eller udleveret - hvilken betegnelse man så end bruger - for det har reelt set ingen betydning - men er i begge tilfælde en øjenåbner for kirken. Og sådan er indgangen til den sande kirke forankret i brødets deling - den nat han tog brødet, velsignede det og gav dem det... Det er kirkens indstiftelsesord.

Det er kun i de ord - at kirken kan finde sig selv. Den kan ikke finde sig selv ved Peter som en klippe - ham der blev til et mausoleum, kaldet Peterskirken i Rom. Men derimod kan den finde sig selv i synderen Peter, som overhovedet ikke ligner en kirke.

Den Peter kan fint fremtræde som en fællesnævner for forrædere, fornægtere og disciple der sover fra det hele. I det lys er det værd at erindre Jesu ord til Peter: På dig vil jeg bygge min kirke - nemlig på syndere og fattige i ånden. For den kirke står fast på Herren Jesus Kristus selv. Det er ham og ingen anden, der er bygmesteren.

Og forstår vi det - kan vi med Peter sige: "»Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed". Amen

Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.